

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ματθ. στ', 22-33)

Εἶπε ὁ Κύριος: «Τό λυχνάρι τοῦ σώματος εἶναι τά μάτια. Ἄν λοιπόν τά μάτια σου εἶναι γερά, ὅλο τό σῶμα σου θά εἶναι στό φῶς. Ἄν ὅμως τά μάτια σου εἶναι χαλασμένα, ὅλο τό σῶμα σου θά εἶναι στό σκοτάδι. Κι ἄν τό φῶς πού ἔχεις, μεταβληθεῖ σέ σκοτάδι, σκέψου πόσο θά ἴναι τό σκοτάδι! Κανείς δέν μπορεῖ νά εἶναι δοῦλος σέ δύο κυρίους γιατί ἢ θά μισήσει τόν ἕνα καί θά ἀγαπήσει τόν ἄλλο, ἢ θά στηριχτεῖ στόν ἕνα καί θά περιφρονήσει τόν ἄλλο. Δέν μπορεῖτε νά εἶστε δοῦλοι καί στό Θεό καί στό χρῆμα. Γι' αὐτό, λοιπόν, σᾶς λέω: Μή μεριμνᾶτε γιά τή ζωή σας, τί θά φᾶτε καί τί θά πιεῖτε οὔτε γιά τό σῶμα σας, τί θά ντυθεῖτε. Ἡ ζωή δέν εἶναι σπουδαιότερη ἀπό τήν τροφή; Καί τό σῶμα δέν εἶναι σπουδαιότερο ἀπό τό ντύσιμο; Κοιτάξτε τά πουλιά πού δέ σπέρνουν οὔτε θερίζουν οὔτε συνάζουν ἀγαθά σέ ἀποθήκες, κι ὅμως ὁ οὐράνιος Πατέρας σας τά τρέφει· ἐσεῖς δέν ἀξίζετε πολύ περισσότερο ἀπ' αὐτά; Κι ἔπειτα, ποιός ἀπό σᾶς μπορεῖ μέ τό ἄγχος του νά προσθέσει ἕναν πῆχυ στό ἀνάστημά του; Καί γιατί τόσο ἄγχος γιά τό ντύσιμό σας; Ἄς σᾶς διδάξουν τά ἀγριόκρινα πῶς μεγαλώνουν: δέν κοπιάζουν οὔτε γνέθουν· κι ὅμως σᾶς βεβαιώνω πῶς οὔτε ὁ Σολομών σ' ὅλη του τή μεγαλοπρέπεια δέν ντυνόταν ὅπως ἕνα ἀπό αὐτά. Ἄν ὅμως ὁ Θεός ντύνει ἔτσι τό ἀγριόχορτο, πού σήμερα ὑπάρχει κι αὔριο θά τό ρίξουν στή φωτιά, δέ θά φροντίσει πολύ περισσότερο γιά σᾶς, ὀλιγόπιστοι; Μήν ἔχετε, λοιπόν, ἄγχος καί μήν ἀρχίσετε νά λέτε: «τί θά φᾶμε;» ἢ: «τί θά πιοῦμε;» ἢ: «τί θά ντυθοῦμε;» γιατί γιά ὅλα αὐτά ἀγωνιοῦν ὅσοι δέν ἐμπιστεύονται τό Θεό· ὅμως ὁ οὐράνιος Πατέρας σας ξέρει καλά ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπ' ὅλα αὐτά. Γι' αὐτό πρῶτα ἀπ' ὅλα νά ἐπιζητεῖτε τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τήν ἐπικράτηση τοῦ θελήματός του, κι ὅλα αὐτά θά ἀκολουθήσουν».

Παρακαλεῖσθε ὅπως φυλάγετε τό παρόν ἔντυπο λόγω θρησκευτικοῦ περιεχομένου καί τῶν εἰκόνων



ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ



† Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος
ΚΥΡΙΑΚΗ 25 Ἰουνίου 2017

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Ρωμ. ε' 1-10)

Αδελφοί, δικαιωθέντες ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καί τὴν προσαγωγὴν ἐσχίκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ἣ ἐστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. Ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν. Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς. Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

«Ἡ πιο σπουδαία, ἡ πιο μεγάλη, ἡ πιο θεάρεστη αρετὴ εἶναι ἡ ἀγάπη. Ν' ἀγαπᾶς τους ἀδελφούς σου, που εἶναι εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, να τους βοηθᾶς στὴν ἀνάγκη τους, να τους συμπαραστέκεσαι στὸν πόνο τους, να προσεύχεσαι γιὰ τὴ σωτηρία τους...».

Πατήρ Ἀρσένιος

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Ρωμ. ε' 1-10)

Αδελφοί, ἀφοῦ ὁ Θεός μᾶς ἔσωσε ἐπειδὴ πιστέψαμε, οἱ σχέσεις μας μ' αὐτόν ἀποκαταστάθηκαν μέ τή μεσολάβηση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτός μᾶς ὀδήγησε μέ τήν πίστη στό χωρο αὐτῆς τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ, στήν ὁποία εἴμαστε στερεωμένοι, καί καυχόμαστε γιά τήν ἐλπίδα τῆς συμμετοχῆς μας στή δόξα τοῦ Θεοῦ. Μά δέ σταματᾶ ἐκεῖ ἡ καύχησή μας καυχόμαστε ἀκόμα καί στίς δοκιμασίες, γιατί ξέρουμε καλά πώς οἱ δοκιμασίες ὀδηγοῦν στήν ὑπομονή, ἡ ὑπομονή στό δοκιμασμένο χαρακτήρα, καί ὁ δοκιμασμένος χαρακτήρας στήν ἐλπίδα. Κι ἡ ἐλπίδα τελικά δέν ἀπογοητεύει. Μαρτυρεῖ γι' αὐτό ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁποία τό Ἅγιο Πνεῦμα πού μᾶς δόθηκε, γέμισε καί ξεχειλίσει τίς καρδιές μας. Γιατί ὁ Χριστός, παρ' ὅλο πού ἤμασταν ἀκόμη ἀνίκανοι νά κάνουμε τό καλό, πέθανε γιά μᾶς, τούς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους, στόν προκαθορισμένο καιρό. Δύσκολα θά ἴδινε κανεῖς τή ζωή του ἀκόμα καί γιά ἓνα δίκαιο ἄνθρωπο. Ἴσως ἀποφάσιζε κανεῖς νά πεθάνει γιά κάποιον καλό ἄνθρωπο. Ὁ Θεός ὅμως ξεπερνώντας αὐτά τά ὄρια ἔδειξε τήν ἀγάπη του γιά μᾶς, γιατί ἐνῶ ἐμεῖς ζούσαμε ἀκόμα στήν ἁμαρτία, ὁ Χριστός ἔδωσε τή ζωή του γιά μᾶς. Τώρα, λοιπόν, ἀφοῦ ὁ Θεός μᾶς ἀπάλλαξε ἀπό τήν καταδίκη, μέ τή μεσολάβηση τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, πολύ περισσότερο ὁ ἴδιος θά μᾶς σώσει καί ἀπό τή μέλλουσα ὀργή. Παρ' ὅτι ἤμασταν ἐχθροί μέ τό Θεό, μᾶς συμφιλίωσε μαζί του ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Υἱοῦ του· πολύ περισσότερο τώρα πού συμφιλιωθήκαμε, ἡ ζωή του θά μᾶς χαρίσει τή σωτηρία.

Ποτέ δεν είναι δυνατό να πάρουν τα πράγματα καλύτερη εξέλιξη, παρά μόνο έτσι όπως το επιτρέπει ο Θεός μέσα στο ἔλεός Του. Γι αὐτό δόξασέ Τον γιά ὅλα.

Στάρετς Μακάριος τῆς Ὀπτινα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ματθ. στ', 22-33)

Ἐἶπεν ὁ Κύριος Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός. ἐάν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ἦ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐάν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ἦ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται δυοῖς κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πῖητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσηθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον ἐστὶν τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα; Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; Μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πῖωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα; πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδεν γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρήσετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

Οι ορατές αλλά μη πραγματικές αρετές μας μᾶς ἐμποδίζουν νά δούμε τίς ἀόρατες, μα πραγματικές ἁμαρτίες μας.

Μέγας Φιλάρετος τῆς Μόσχας